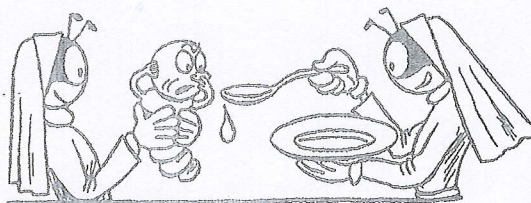

Příloha 2: Jak se vlastně rodí mravenčí děťátka (z knihy *Ferda v mraveništi*)

Měl bych vám tu vlastně povědět, jak to s těmi mravenčími děťátky vypadá od mala až k velikému mravenci. Tak poslouchejte!

Když se to líhne z vajíčka, je to mrňavounký, beznohý červíček a těm nejmenším, právě vylíhlým, která bydlí v miminkárně, se říká miminka. Volá se na ně:

„Miminečka malinečka,
nechutná jim polívečka.“

To víte, miminkům hned tak všechno pod nos nejde, cucají ještě z lahvičky med, sladké šťavičky a vůbec jen to nejlepší.

Když miminka trochu povyrostou, když se jim objeví rozčepýřené chloupky, říká se jim mrňata a přenesou je do mrňavinky. A to se na ně pokřikuje:

„Mrňata – chlupatá,
budou brzy fousatá!“

Mrňata se zlobí, ale z jejich chloupků se opravdu stávají později vousy. Potom, to už jsou z nich velcí, tlustí červíci, se jim říká škvřnata, a zpívá se na ně písnička:

„tramntarata – tatata,
už sem vezou škvřnata!
Zavážou je do plínek,
a bude z nich kuklínek!“

Je to opravdu tak. Když škvřnata ze škvřníku tak dorostou a tak se napapají, že už by jim puklo břicho, zabalí je chůvičky do plínek, udělají z každého kuklu a děťátku, které spí v kukle, se říká kuklínek. Na ty se nepokřikuje nic, protože kuklínci spí v hajárně jako zabítí a neprobudí se dříve, dokud se nepromění v mravence. To potom prokousnou kuklu a vylezou ven a jsou z nich hotoví velcí mravenci.

Tož, tak je to.